

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.
Megjelenik hetenként kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Kézíráshely, 1903. december 31.

Csütörtök.

XXII. évfolyam. 104. szám.

Felelős szerkesztő: Vajna Károly.

Kiadó laptulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

Előfizetési árak:
Egész évre 10 korona Félévre 5 korona
Negyedévre 2 korona 50 fillér.
Egyes szám ára 10 fillér.

A lap szellemi részét illető közlemények. Vajna Károly szerkesztőhöz, az előfizetési és hirdetési pénzek Ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdájába küldendők.

Hirdetmények díja:
4 hasábos petisorért, vagy annak helyéért 10 fillér.
Hivatalos- és árverési hirdetések külön díjtétel szerint.
Nyitlatter sora 30 fillér.
A hirdetéseknek a nyitlatter díja előre fizetendő.

Szomorú kép.

Ismét és ismét elénk tolakodik a szomorú kép, mint készülődnek most szegény hazánk minden tájékán a férjek, családapák, fiak ezrei, kik agg szülik támaszai és eltartói, készülődnek, hogy bucsut vegyenek övéiktől, hogy minden intézkedést a lehető leggyorsabban megtegyenek, hogy aztán hosszabb ideig teljesítsenek szolgálatot a hadseregben. Hosszabb ideig, mert nem lehet tudni, meddig tetszik még a parlamenti tizennégy obstrukcionistaának tovább folytatni gyilkos mesterségét, vajon nem fájt-e a foguk arra, hogy ha a most bevonuló tartalékosok-szolgálati ideje letelt, újabb zavarokat iparkodjanak előidézni a társadalmi és gazdasági életben, midőn más tartalékosokat kényszerítenek bevonulásra. Pedig az egész eljárás, melyet ezek az urak előidéznek, teljesen felesleges és feleslegességében mindenekelőt felháborító, mert akármivel hozakodjanak elő a parlamentben az obstrukciók, ha az még oly szellemes lenne is, ha a hangszínezés még oly hazafias lenne is, sületlen és semmi lenne az ama rendkívüli gazdasági és erkölcsi károkhoz képest, melyek az országot düljék. De még ezzel a kicsinyes pótlással sem képesek szolgálni és a mai ülést is épp oly unalommal, épp oly szellemölő fecsegéssel ütik agyon, mint eddig tették. Mindent elkövetnek, hogy az esztendő teljesen eredménytelenül muljon el, ezek az emberek

legjobb tehetségüket fordítják arra, hogy minden becsületesen hazafias magyar ember átkára méltók legyenek és teszik ezt azért, mert olyan drapériában jelennek meg, hogy tragikai hősöknek, az adott szó rabszolgáinak tartásuk őket, melyhez a jellem vaslancával bilincselteknek tekintik magukat, teszik ezt azzal a frázissal, mintha abban lenne feladatuk, hogy inkább dícsőségesen elbuknak, mintsem hűtlenség legyenek szavukhoz. És e mellett egész jól tudják, hogy többé mitsem lehet elérni ama téren melyen sikert helyeztek kilátásba. Ők tehát a kitarlás erényével parádéznak, erényével a szívós ragaszkodásnak ahhoz, amit egyszer elkezdtek, mintha a kitarlás és szívósság már magában is erény lenne, mintha nem a cél, melyet elérni törekszik valaki, ténnyé csak erénynyé azt. Mert a rosszban való kitarlás bizonyára nem erény és ha a büntető törvényben a büntetés ismétlése és a rossz tett tudata ok a büntetés súlyosbítására, akkor a politika terén sem lehet enyhítő körülmény, annál kevésbé tüntetheti fel a gonoszat jónak és az urak kell, hogy tudatában legyenek már tényük rosszságának, ha már eredetileg nem is lettek volna megáldva a megkülönböztetés képességével. Az egész országban mindenütt oda kiáltották már nekik a megálljt, mely a szükségből, a lakosság bubánatából hangzott feléjük és mégis oda viszik a dolgot, hogy 40.000 férfit ragadnak ki produktív munkájukból, kik mint vádlók

lépnek fel ellenük és az ítékezés napja közeleg, mikor a nemzet kárhóztató, le-sújtó ítélet hozatalára fogja magát össze-szedni.

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház december 28-iki ülésén Jakabffy Imre alelnök elnökölt. Bejelentette a tárgysorozat előtt, hogy Fáy István mandátumáról lemondott. Ezután Neményi Ambrus mutatta be a Háznak a horvát pénzügyi bizottság jelentését.

Napirendre az ujjenezvita volt kitűzve, melyhe Szederkényi záróbeszédet mondott hosszasan.

Utána Nyíri Sándor honvédelemügyi miniszter szólalt fel. Az utolsó pillanatban — ugymond — figyelmezteti az obstrukciókat, hogyha ma, vagy holnap az ujjenezvitaslatot nem engedik át, akkor a sorozást újból el kell halasztani, a melyből az következik, hogy a tartalékosokat hónapokon át ben kell tartani. Gondolják meg, hogy ezzel minő bajt és kárt tesznek, sok ezer emberrel és családdal.

Utána Mukics Simon beszélt, polemizálva a honvédelemminiszterrel.

Mukics elután három óráig beszélt a utána Rakovszky Istvánra került volna a sor, de nem jelent meg a Házban. Helyette báró Kaas Ivor skart beszélni, de a Ház nem engedte meg.

Lovász Márton kérte, hogy beszédét keddre halasztassák. Megengedték, a mire az ülés véget ért.

A székeleyekért.

Titkári jelentés a Székely egyesület 1903-ik évi működéséről.

Tisztelt közgyűlés!

Ez esztendőről való jelentésem a pénztári könyvből vett szomorú adattal kell kezdennem: 150 munkakereső székely ember folyamodott segítségért

T Á R C A.

A lekszikon.

Irta: Léon Xanrof. Fordította: Koch Sándor.

(Két óra.)

Guy de la Blgue — a kis báró — egy kocsin hazamegy. Kocsija megvan rakva mindenféle alaku zsinoros csomagokkal.)

Guy: (magában). Tehát a hercegnő kapja a meiszeni porcellánból való vázát, megtöltve virággal; az ajánlás az ajándék mellé ez lesz: „Midőn szerencsém van kifejezést adni ti-zetteletteljes szinpátiám... Ejnye, hogy is írják a szinpátiát? Igaz, hogy az egyetemet majdnem elvégeztem, de az már régen volt, szótár pedig nincs nálam. (A kocsi a Richelieu utcán robog végig.) Istenem, milyen ostoba is vagyok én. Hisz' itt van a nemzeti könyvtár, ebben bizonyára fog akadni szótár! — Kocsis, álljon meg a nemzeti könyvtár előtt!

(A kocsi csodálkozó tekintettel visszanéz a báróra, de midőn észre veszi, hogy ez komolyan így akarja, megáll az épület előtt. Guy kiszáll, áthalad egy udvaron és belép egy előszobába; ez egy üvegajtónál van elítva, mely mögött, mint va-

lami óriási iskolateremben, számtalan ember ül és olvas.)

Guy: Így, itt megkapom, ami kell!

Előre siet, de egy hang, mely az előszoba egyik sarkából hallatszik, megállítja őt.)

Uram, uram, kérem a botját!

Guy: (elsodálkozva.) Micsoda? Itt ruhatárosok vannak? Én azonnal visszajövök. Csak egy szót akarok a szótárban...

A ruhatáros: Nem tesz semmit; itt ez a házi-szabály.

Guy: No, nem bárom! (Átadja a botját.) De ki ne cserélje; a Folies Bergéres-ben van egy ruhatáros nő, aki már tizenegy esernyőt cserélt!

A ruhatáros: Okuljon ebből és ne járjon el többé ilyen helyekre!

Guy: Úgy, most megszólalt a ruhatárosnő... De, ezzel most végeztem, nézzünk hamar utána a szótárban. (Az olvasótőrébe rohan, egy felügyelő azonban megállítja.)

A felügyelő: A jegyét kérem!

Guy: Jegyemet? Boesánat, de hiszen én nem akarok látogatást tenni az igazgatónál...

A felügyelő: (szigorúan.) Kérem belépti jegyét.

Guy: Mi? Hát ide belépti jegy kell? ... De én csak egyetlen egy szót óhajtok megnézni a szótárban...

A felügyelő: Elő van írva. Menjen a folyósón jobbra, azután a karzatlan balra, azután végig a hátsó folyósón, nyisson be azon a folyósó a 6. számú ajtón és mutassa be magát az igazgatóságnak.

Guy: (a jelzett irányban elindul.) Az igazgatóság... az igazgatóság... nem is ismerem... Ha tudtam volna, hogy annyi teketóriával jár, míg az ember egy szót megkereshet a szótárban... Ni, itt az igazgatóság!

(Guy félénken belép. Az igazgatóság, melyet egy egészen fiatal ember képvisel, egy papirokkal sűrűn megrakott asztal mellett ül és ír. Guy köszönt és az igazgatóság igen udvariasan visszazonzza köszöntését.)

Guy: (félénken.) Boesánatot kérek, uram, azt hiszem, jegyre van szükség, hogy va aki a könyvtárba belépessen...

Az igazgatóság: Igen, uram!

Guy: Kaphatnék talán egy jegyet...

Az igazgatóság: Mi sem könnyebb ennél, uram.

Ön egyszerűen írásbeli kérvényt nyújt be, a melyhez bizonyítványait, újraoltási bizonyítványát is melléklí, ezeken kívül még csatoljon kérvényéhez egy iratot, melyben tanulmányainak irányát megjelölí; az Ön ügyét megfogják vizsgálni és tizennégy nap múlva...

Guy (rémülten.) Tizennégy nap! De hiszen én

az egyesülethez ebben az esztendőben, mind olyan kik heteken, sőt hónapokon át tartózkodtak Budapesten munkanélkül s kik az egyesülettől nyert segítséggel vagy visszautaztak szülőföldjükre vagy itt maradtak s keresték tovább a munkát. Mind ezeknek a segélykérőknek az elnökség és a titkári hivatal ajánlóleveleket is adott egyuttal, de a rossz gazdasági viszonyok következtében aránylag kevesen kaptak állandó munkát. E tényből is nyilvánvaló, hogy a székely nép nyomorúságán otthon, a szülőtte földjén kell segíteni: ott kellene oly gazdasági viszonyokat teremteni, hogy a nép megélhessen s ne kívánozzék el idegenbe. Viszont az is igaz, hogy sokan keresik boldogulásukat idegenben, holott otthon is megszerezhetnék a mindennapit. Állandó a panasz a Székelyföldön a cseléd és munkás kéz hiánya miatt s ugyanakkor a munkakeresők egész serege kóborol itt Budapesten. Egy-két embernek némi boldogulása tizer esabit fel Budapestre, hol a hazánál még nagyobb nyomorúság várja. Az egyesület a maga részéről az ő szűkösi anyagi erejével csak pillanatnyilag enyhíthet egyesek nyomorúságán s többet alig tehet, mint hogy ismételtén föl hívja a közfigyelmet a Székelyföldnek és népének súlyos természetű, a népet elzúléssal fenyegető bajokra. Vajha szívükre vennék intézavainkat mindazok a tényezők, melyeknek módjukban hatalmukban áll e bajoknak gyökeres orvoslása.

Egyesületünk a maga erkölcsi és anyagi erejéhez mérten ez évben is az alapszabályok megjelölte uton haladott. Az idegen földre való kivándorlás ellenesúlyozására szolgált a Budapesten munkát keresők anyagi és erkölcsi támogatása s e címen 1100 koronát adtunk ki, jöllehet valóképpen csak a Károlyvánszky alaptól nyert 800 korona segítség állott rendelkezésünkre. Mint az elmúlt években, ez évben is 800 koronát fordítottunk a bankházi Ács Károly-féle alapítványból a Székelyföldön szolgáló 20 férfi és nőcseléd jutalmazására, kik állandóan és hosszabb idő óta a Székelyföldön szolgálnak.

Itt Budapesten több száz székely iparos ifjút részesít az egyesület erkölcsi felügyeletben. Ezeknek a munkaadókkal szemben felerősülő érdekeit, ügyeit választmányunk fíradhatatlan tagja, Borzaváry Soma ur képviseli, ki valóban elévülhetetlen szolgálatokat tesz a székelységnek e téren is. Az erkölcsi felügyelet mellett szükség szerint anyagi támogatásban is részesítjük e fiatal, nemkülönben az iparművészeti iskolának is több jeles növendékét.

Kiterjedt figyelmünk a székelyföldi nép és középiskolákban tanuló ifjakra is. Mint már évek

óta, ez évben is ezer darab válogatott ifjúsági könyvet osztottunk ki az öt vármegye népiskoláiban s ezer koronányi jutalom és ösztöndíjat a székelyföldi közép- és polgári iskolák szegénysorsu és jóelmeletű tanulóinak között.

Évről-évre nagyobb olvasottságnak örvend évkönyvünk; illetőleg naptárunk, melyet nagymérvű áldozattal tartunk fenn, potom áron hasznos olvasmányokat tartalmazó, tíz év terjedelmű könyvet adván a székely nép kezébe.

A tisztelt közgyűlés által a marosvásárhelyi iparmúzeumnak eredeti rendeltetését betöltő feltételek, mellett való eladására adott engedély alapján az eladás még nem történt meg, mert a marosvásárhelyi keresk- és iparkamara az általa tervezett megvásárlástól visszalépett; időközben azonban felbatalmazásunknak megfelelően tárgyalást vettünk fel az eladás iránt Marosvásárhely városával s legújában a kereskedelemügyi m. k. miniszteriummal is az iránt, hogy vagy adjon a múzeum célszerű kezelhetősére és iparoktatási célokra való fentartására egyesületünknek megfelelő évi pénzsegélyt vagy hasonló feltételek mellett mint ezt az iparkamara részére megállapítottuk, vegye át a múzeumot az állam tulajdonába. Ezek a tárgyalások még függőben vannak s ennél fogva várjuk a t. közgyűlést, méltóztatassék előbbi eljárásunkat jóváhagyólag tudomásul venni, az igazgató választmány kötelességének ismervén azt, hogy a tárgyalások befejezése után a tett intézkedésekre a közgyűlés jóváhagyását kérje.

A múlt évi közgyűlés határozata értelmében Marosvásárhelyen az ottani Székely-társasággal kapcsolatosan ugynevezett Székely irodát állítottunk fel, helyiséget adván ennek a tulajdonunkat tevő iparmúzeumi épületben. És az iroda, melynek működését egyesületünk jelentékeny anyagi segítsége tette lehetővé, már ez évben is hasznos szolgálatokat tett különösen a székelyföldi idegen forgalom emelésé körül. A Sebes Dénes és László Gyula urak által vezetett iroda az egész fűrdő idény alatt készséges szolgálatára állott a távolabb vidékről nagyobb csoportokban Székelyföldre jött látogatóknak, programokat készített a Székelyföld különböző vidékeinek miként való látogatásáról s konstatálhatni, hogy ez évben legalább százezer koronával emelkedett a székely földön a pénzforgalom.

Kezdenek jelentős kezdete s egyesületünk a maga részéről azon munkál, hogy a kezdetnek méltó legyen a folytatása.

Természetesen fölülte kíváncs voltna, hogy a társadalom az eddigienél nagyobb érdeklődést tanu-

sítson egyesületünk iránt. Az egyesületek általános nyomorúságában osztozik az egyesületünk is. A tagok száma mindössze 10-el szaporodott ez évben, két alapító és 8 rendes taggal — s a meglevő tagoknak is egy része a 6 koronányi tagsági díjat sem fizeti. Jól tudjuk, hogy a magyar közép osztály áldozatkészsége sok irányban van igénybe véve, de azt is tudjuk, hogy sok haszontalanságra jut pénz az országban, mért hogy éppen elvezendő véreink fölsegítésére nem jut pénz?

Nem állhattuk meg, hogy a kérdést föl ne vessük s ne kérjük egyesületünk lelkesebb tagjait, hogy a szent cél érdekében a maguk körében apostolkodjanak.

Ne hagyjuk elpusztulni a véreinkből való vért!
Benedek Elek.

NAPI HIREK.

— Brassó vármegye új főispánja. Brassó vármegye főispánjává dr. Székely György országgyűlési képviselőt nevezte ki ő Felsőge. Haromszék vármegye újabb fejlődési korszakában munkas, tevékeny részt vett a kinevezett főispán. A közigazgatásban mint vm. tisztviselő, tb. főjegyző; mint fogalmazó a keresk. miniszteriumban; azután főispáni titkári minőségben szerezte meg a sokoldalú gyakorlatot, a mire kiváló szellemi képességekkel párosult elméleti képzettsége minden irányban minősítette a fiatal jogászt. De sikereken kívül azon tevékenysége, a melyet közgazdasági irányban és főleg a székely mezőgazdaság fejlesztése körül fejtett ki. Dr. Székely György eltávozását Haromszék megyéből sajnálkozva vesszük. De biztat a reménység, hogy a szomszédos Brassó vármegye főispáni állásában is megtalálja azon helyet, a mely a közjólétnek, a törvénytiszteltet kereteit megtartó társadalmi életnek előbbvitelére való; a mely a hazafias érzelmek ápolásával építi fel az alkotmányos élet védőfalait. Örömmel csatlakozunk azon őszinte óhajhoz, mely dr. Székely Györgynek a gondviseléstől áldást és kitartó erőt kíván új állásához.

— Előléptetés. Balázs Károly kézdijárás m. kir. állatorvost a földmívelésügyi m. kir. miniszter a XI. fizetési osztály I. fokozatába léptette elő.

— Esküvő. Márton Benedek, a kézdívásárhelyi kir. erdőgondnokság dérek vezetője december 26-án tartotta esküvőjét Olaszteleken a bájos Zágoni Gizellával, néhai Zágoni Pál nagyborosnyói ref. pap leányával. Szerencse kísérje a szép frigyet.

— Házasság. Ösz Lázár, karatnai ref. lelkész január 2-án délelőtt 11 órakor tartja esküvőjét a kézdívásárhelyi ref. templomban Zsigmond Idával, Zsigmond Ferenc kézdívásárhelyi vasuti állomási főnök, M. Á. V. ellenőr, műveltlekű, kedves leányával. Áldás legyen frigyükön.

— Karácsonyest az árváknál. A háromszék megyei Erzsébet árvaleánynevelő intézetben, a ne-

csak egyetlen egy szót akarok keresni a lekszikonban...

Az igazgató: Oh, ha csak oly csekélységről van szó, akkor én magam adhatok Önnek jegyet — ez azonban csak mára érvényes. Itt van, uram!

(Guy: köszönetet mond és... ajánlja magát az az igazgatóságnak, mely őt mosolyra félrehúzott szájjal kikíséri. Visszatér az olvasóterem felé s mig odátér, csak háromszor téveszti el ez utat, azután belép és büszkén mutatja fel a részére kiállított jegyet.)

A felügyelő azonnal átveszi a jegyet és e helyett egy fehér lapot ad át neki, melyet Guy előfizetési felhívásnak néz és zsebre rak.)

Guy: Egy szót szeretnék keresni... Talán Ön lesz szíves nekem lekszikont adni?

A felügyelő: Forduljon ahhoz az urhoz, aki a terem végén ül, épen velünk szemközt.

Guy: A terem végén? Szép!

(Guy lábujjhegyen megy végig az óriási termen, hogy az olvasókat ne zavarja; itt-ott komoly, csuf és pápaszemes emberek dühösen megnézik, mert a cipője nyikorog. Az igazgatóságtól egészen kipirulva végre odaér a terem végére és szemben találja magát egy asztallal, mely mögött egy öreg ur trónol, kinek fejét fekete bársonysapka takarja és aki épen akkor egy magát fiatalnak tettető ötven éves hölgyvel kacérkodik.)

Guy (szerényen.) Boesánat, uram, szeretnék egy szót keresni a lekszikonban.

Az öreg ur (haragos arkifejezéssel fészeszakítja hebegését.) Hol a lapja?

Guy: Az én...

Az öreg ur (ingerülten) Lapja...

Guy: Mi az?

Az öreg ur. A felügyelő, mikor Ön a terembe lépett, minden bizonnal átadott Önnek egy lapot.

Guy (zsebeiben kutat) Igen, igaz, tudom már... az előfizetési felhívás, ha csak el nem dobtam!

De mégsem... Itt van!

Az öreg ur: (Guyt egy kézmozdulattal eltuszkolja.) No hát! Töltsé ki!

(Guy engedelmeskedik, fölvesz egy tollat és a lap rovatai szerint ráírja a nevét és a címét, miközbe az öreg ur az öreg hölgygyel tovább kacérkodik.)

Guy: (újából megzavarva a két öreg szórakozását) Uram, egy szót szeretnék a lekszikonban kö...

Az öreg ur: (miután a lapot átolvasta). És a száma?

Guy: (asodálkozva). Hogyan, kérem? Az én számom? Azt nem irtam volna le? 52!

Az öreg ur: (ir.) Ezt felszokás irni. — tehát 52.

Guy: Igen, Taitbout utca 52!

Az öreg ur: Mi? Taitbout utca? Miért Taitbout utca? Hisz' én nem a házszámát kérdezem Öntől, hanem a helyszámát.

Guy: (bután.) Helyem számát? Miféle helyről van itt szó?

Az öreg ur: Az Ön helye! ... Hol van Ön?

Guy: Itt.

Az öreg ur: (kiabálva). Hol ül, azt akarom tudni!

Guy: Hja ugy! — Sehol!

Az öreg ur: Akkor üljön le valahová! (Az öreg hölgyhöz, aki szánakozólag mosolyog.) Ezek az emberek, a kiknek sejtelmük sincs semmiről, ezek igazán borzasztóak.

(Guy egy ülőhely felé közeledik, de a mikor ráülni akar, egy ur arra figyelmezteti őt, hogy a hely el van foglalva és tulajdonosságának távollétében egy könyvvel van megjelölve. Guy boesánatot kér

és tovább megy és ugyanez a jelenet meg háromszor ismétlődik. Végre talál üres helyet — a gőzfűtőkészülék mellett. Megnézi a számot, ráteszi a lapját és végre átadja zsémbos öreg urnak az immár teljesen kitöltött könyvkérő űrlapot.)

Az öreg ur (miután a lapot végignézte.) Mit akar? Ön bizonyára nem találja meg azt a kötetet, melyet akar?

Guy: De hiszen ép' az imént megmondtam Önnek. Egy szót akarok a lekszikonban keresni...

Az öreg ur: (kiabálva). Milyen lekszikonban?

Guy: (szüntén emelkedettebb hangon.) Az uemkem mindegy!

Az öreg ur (dühösen.) De nekem nem az. Nekem csak tudnom kell, hogy Ön mit akar... Oh, én Istenem, ez borzasztó, ez kétségbejítő! Miért is boesátanak be ide olyan emberek, a kik éppenséggel semmit sem tudnak!

Guy: (reszkette a haragtól.) Terrremtuesese! Ha ezt tudtam volna, megtanultam volna a helyesírást... Az mindenesetre gyorsabban ment volna... Akar nekem adni lekszikont, igen vagy nem?

Az öreg ur: De hát kérjen már egyszer egyet!

Guy: (kit haragjában és bámulatában már-már a guta környékező.) Na hát, ez sok! Mit teszek én egyebet már egy óra hosszáig?

Az öreg ur: Hogy Ön egy óra hosszát mit tesz? Engem untat!

Guy: Hallja, Ön udvariasabb is lehetne, Ön vén könyvmoly!

Az öreg ur: (kiabálva). Megtiltom Önnek, hogy engem itt sértessen... Én kitétem a szűrét... Mondom Önnek, írja le a címét annak a könyvnek, amit kér.

messzív emberbarátok jószágából szép karácsonyfát állított az intézet buzgó igazgatója és nevelő személyzete, Karácsony estéjén d. u. 5 órakor, megható ünnepélytel kapcsolatban. Az ünnepélyt Koch Sándor miniorita áldozópap és főgimnáziumi tanárnak az árvák felfogásához alkalmazott megható ünnepi beszéde és Szabó Jenő, f. f. elkész gyönyörű alkalmi imája nyitotta meg. Majd az árvák énekei hangzottak fel s közben Karácsony Irén, Gombos Róza, Szócs Jolán, Bang Agnes, Szabó Juliska, Damó Anna, Mike Eszike és András Berta mondtak szépen, szívhez szólóan kedves alkalmi verseket, Szócs Jolán és András Berta kedves kettős dalt s Szaniszló Etelka csöcs imát adtak elő. Végül az összes árvák a Himnusz, énekeltek el s azzal kezdetét vette az árvák rendezése, a karácsonyfán melyet a jóltevők áldozatkészsége ez évben úcsán magrakott. Az ünnepélyt szépszámu érdeklődő közönség vett részt.

MULATSÁGOK.

Az Iparos Ifjusagi Egyesület estelye.

A kézdívásárhelyi „Iparos Ifjusagi Egyesület” karácsony másodnapján este a Vigadó nagytermében műsorral egybekötött tanmulatságot rendezett, a mely minden tekintetben fenyesen sikerült. Kevéssel 8 óra után az iparosok színe-java megtöltötte a Vigadó nagytermét, mire a műsor Bodor Lajika kitűnő nyitányával kezdetét vette. Ezután Turóczy Vilma k. a. lépett elő a fenyőgalyakkal, csinosan díszített színpadra és eszavaltá Kiss Józsefnek „Gyilkos harang” című költeményét, oly kiváló roumírozottsággal, a melyet műkedvelőknél ritkán tapasztalunk. A tapsvihar lecsillapulta után, mely a szavaltót követte, a bájos István Irma k. a. pillantott meg, aki „Jaj be busan harangoznak Tarjánban” című énekszámaival mindenkit bámulatra ragadott. Hangjának áde csengése, mint valami csalogánydal hatott a hallgatóságra, a mely nem is késett hatalmas tapsokkal adózni a szép ének-szóért. Turóczy Tekla k. a. monologja szintén nagy hatást keltett, megnevetette a közönséget. Ezután Elekes Lajos és Demeter Gyula ének-duettjében gyönyörködünk, a melyet a közönség meg is ujjázott. A csinosan összeállított műsort Rudnyánszki: „Honvágy” című melódrámája zárta be, a melyet közkívánatra Turóczy Vilma k. a. adott elő nagy hatással, igen sikerülten. Ezután tánc következett, a mely a legrozásabb hangulatban a reggeli órákig tartott.

Az estély megteremtéséért M. Székely János igazgatót, az Iparos Ifjusagi Egyesület darék igazgatóját, továbbá Bene Albert, Turóczy Albert, Koncz Károly, Rakosi József, Szabó József, Nagy Gerő, Beneze József, Janesó János, Borsai István, Darkó Mihály, Gilla Miklós, Kovács Béla, Medgyaszay Gábor, Rácz Ferenc, Sára Mózes, Szarka István, Szotyori Dávid és Turóczy Bálint rendezősegi tagokat illeti az elismerés, a kik ily szép, a legkényesebb igényeket is kielégítő estélytel kedveskedtek a közönségnek.

Az estély sikerét bizonyítja a szép bevétel is, a mely az 500 koronát megközelíti. Elismerés érte a közönséget, mely erkölcsi támogatásán kívül az anyagi áldozatot sem sajnálja a szép jövőjű ifjusági egyesülettel.

A legény-estély után.

Kézdívásárhely, 1903. dec. 28.

Tul vagyunk hát a híres legény-estélyen s lezárhatjuk az aktákat: beszámolhatunk annak sikeréről. Két kis tudósítást is kaptunk róla. Az egyiket egy bájos kis bakfis írta, másikat egy, már ravaszodni kezdő legényember. Mivel mindkettőt nem közölhetjük, előnyt adunk öli munkatársunknak s közöletesszük az ő tudósítását, a mint következik.

„Tisztelt Szerkesztő Ur!

Ezeket a sorokat a legény-estélyről még ugy félig meddig mámorosan (de nem a bortól, hanem — kissé restellem bevallani — a szerelemtől) vettem a pipirra a Székelyföld számarára. Express-benyomások ezek a legény-estélyről, melyre b. lapjában, előzőleg két ismeretlen leányjátásom oly előzékenységgel hívta fel mindnyájunk figyelmét.

Tagadhatatlanul, elég kedves, elég sikeres volt a legények estélye. Egy valami azonban — legalább nekem — mégis hiányzott belőle. Ezt azonban csak a végén mondom meg, annál az egyszerű oknál fogva, hogy a subjektív érzelmek kinyilvánítására csak akkor kerülhet a sor, ha mások iránti kötelességeinknek előbb eleget tettünk.

Kezdem tehát a benyomások megrögzítését.

A Vigadó fényárban, azaz, hogy andalító fölhomályban uszott. Ez a legkellemesebb világítás, egy hallottam az idősebb hölgyektől, — a szerelemeknek. Am azért mégis nagyon kíváncs, hogy a Vigadóba: „Villanyvilágítás, minél előbb jöjjen el a te országod!”

A műsor a Bodor Lajika zenekarának nyitányával vette kezdetét. Szép volt, de nekem ugy tetszett, hogy az éjjeli zene, melyet a mult héten kaptam életemben először, jobban a szívembe lopózott volna!

A nyitány után egy meglehetősen barna ur lépett a fenyőerdővé alakított színpad közepére elhelyezett asztalkához, felolvasni. Ide már csakugyan illetet volna egy kis villanyvilágítás. A t. felolvasó ur alighogy olvasni kezdte írását, engem bizonyos fölelem fogott el hangjának mély basszusától. Érdeklődni kezdtem iránta. Ugy figyeltem felolvasására, mint senki más. Eleinte unalmasnak ígérkezett hosszú bevezetéseivel, de később kellemesen csalódtunk. Az ember természetrajzából olvasott fel egy pár szellemes dologt, melyek közt több találat is mondott a szemről, az orról s a szájról s végül befogta a száját. Gondoltam, hogy jó volna ez a felolvasó ur férjnek is, mert elég rövid ideig nyelvészkedett; már gondoltam is reá, hogy tánc közben kivetem reá hínes hálót, midőn egy ismerősöm megszúgta, hogy karba vettett dolog volna, mivel a felolvasó legény ember ugyan, de fogadalmat tett, hogy sohase házasodik meg.

Spongyiát tehát reá. Hanem azért a felolvasó asztalnál még meghaligatnám tőle egy barát természetrajzát.

Hegedű kettős következett ezután. Két jogász-legény adta elő. Olyan szép pianóban végeztek játékaikat, hogy újból hallani kívántuk őket. Kár, hogy még csak most pelvehedzik az őrök alatt. Bevallom azonban, hogy a szívemben egy hurt mégis megérintettek.

„Szegény Jonáthán”-nal vette kezdetét egy olyan monolog, mely csupa népszínművek, operettek cimeiből volt összeutva. A humoros poutpurri meg humorosabb előadója szép barna legény volt s mivel mondókáját aranylakodalommal végezte, általános tetszést aratott különösen köztünk, főként alá vágyakozó leányok közt, kik nem először gyönyörködünk pompás humoru vénájában s — csinos bajuszakjában. Kár, hogy Brassóban lakik. Így is elég közel jutott a szívemhez.

Legközelebb azonban a dalos madarak jutottak szíveinkhez. Az igaz, hogy ezek közül egyik már nem legényember, de nála nélkül a kettős dalok szépsége nem emelkedtek volna teljesen érvényre. A legényszereplő, egy doktor-juris, ugy látszik, hogy nagyon szerelmes lehet (sajnos, hogy nem én belém); mert dalolás közben nemcsak lelkének érzéseivel szarnyalta a felsőbb régiók felé, de olyan szerelmes pillantásokat vetett egyik páholy felé is, hogy mi bakfisok is önkéntelenül szemléltői lettünk az epedő sóhajlásoknak. A kedves dalokat megújraztuk, mert olyan szépen énekeltek, hogy akár Sylveszter-estéig elhallgattuk volna őket.

A végén melódrámát adott elő egy másik elég barna ifjú legény. A holt költő szerelméről szólott a melódráma, de a mű legszebb része: a Liszt Ferenc felséges zenekísérete nélkül. A halottakat nem szeretem háborgatni, még ha költő is. Am a szerelemtől bűvös bájos szavakat szívesen hallgattam volna, ha az előadó nem lett volna olyan megható. Sokan megjegyzéseket tettek, hogy a verset itt-ott olvasta. En azonban csak szánalommal hallgattam az ilyen beszédeket, hiszen — most valóban divat az, hogy olvassák a szavalmányokat is. Különb a melódráma is s még jobban előadója, ébresztett föl szíveinkben holmi bánatos érzéseket, melyeket csak akkor tudunk némileg felejtetni, midőn a gavallér-legénység karjain elkezdettünk Terpsichorenak áldozni a Lajika ropogós csárdásai mellett. A tánc folyamán már meggyőződünk, hogy igazi legény-estélyen vagyunk. Annyi tűz, erő volt a legények táncsaiban, hogy az én gyenge idegzetű ifjú leánytársaim elkábulva, szinte belefultak a tánc gyönyöreibe.

Csak egyedül engem hagyott kissé hidegen a tánc azaz, hogy jobban mondvá: az estély. S ennek oka az, hogy hiányzott az én legényem s így nem tudtam egészen fölmelegedni. De azért még egyszer elmennék a legény-estélyre, mert akkor bizonyosan ott lesz az én legényem is, s mert hát hiába, legény nélkül mégis csak — rideg a világ. Éljenek a legények!

Marcacsaka.

Guy: (ordítva.) Lekszikont kérek! Nem tudja, mi az a lekszikon?

Az öreg ur: (teljesen berekedve.) Irja le!

Guy: Ezt előbb is megmondhatta volna! (hozzá fog, hogy az úrlapra írjon, de az öreg ur kitépi azt a kezéből.)

Az öreg ur: Nem erre . . .

Guy (félíg örülten.) Az Ist . . .

Az öreg ur: (a ki a sok kiabálástól már elvesztette te hangját, de aki egyre mérgesebb lesz.) Ezekre a lapokra írjon, melyek itt előtte . . . az asztalon fekszenek . . . Istenem, ez borzasztó, ez borzasztó . . . Ki is orestette be ide ezt a félkegyelműt?

(Guy: ezalatt a kétségbeesés elszántságával rohan a nevezett asztalhoz. Ott zöld és fehér színű lapok hevernek, melyeken az a félírás olvasható: „Kérem a következő művet: . . .” Guy csak ugy gondolomra fölvesz egy fehér lapot és ezt írja rá: „Valami lekszikont!” Ezután elviszi a lapot az öreg urnak, aki homlokáról az izzadságot törölgeti.)

Guy: Igy! Remélem, hogy most már . . .

Az öreg ur: (mégében rákvörökre kipirulva.) Ez lehetetlen. Ön szándékosan teszi.

Guy (aki erre oly vörös lett, mint egy angol büfstök.) En? Vajon mit?

Az öreg ur: (kezében lobogtatva a fehér lapot.) Ön a jobb oldalon ül és fehér lapra ír!

Guy: (meglepetten.) Na és?

Az öreg ur: (mennydörgésszerű kiabálással.) A jobb oldalon számárá a zöld lapok szolgálnak uram!

Guy: Szép! Vegyünk hát más lapot! (S ezzel kitölt egy zöld lapot és elviszi, elszánva a legrosszabbra is, az öreg urnak.)

Az öreg ur: (elolvassa a lapot). És még hozzá

hogy van ez írva, Istenem! Nos, üljön le, elfogják Öneket hozni a könyvet!

(Az öreg ur: ismét letérli homlokáról az izzadságot, a lapot átadja egy más hivatalnoknak és kimerülten székébe veti magát; zsebéből elővesz egy üvegecskét és ezt szagolja. Guy, akinek arca még vörös a haragtól, helyett foglal a gőzfűtőkészüléken. Öt pere múlva érzi, hogy feje iszonyuan fáj és azért föllemelkedik, hogy egy keveset föl- és alájárjon. Mint-hogy azonban szomszédjai morrogni kezdenek, ismét le kell ülnie, Igy ül és vár, folyton vörösebb arccal, testileg és lelkileg egyre jobban fölhevülve. Egyszerre felet üt az óra.)

Guy: (elcsodálkozva.) Nem, hiszen ez lehetetlen! 1/2 4! Hogyan, már másfél órája, hogy itt vagyok . . . Akkor elmegyek! (Elakar menni, a felügyelő megállítja őt az ajtónál.)

A felügyelő: Boesánatot kérek uram, hova akar menni?

Guy: Török vagyok már az önök lebujaival!

A felügyelő: (szigoruan.) Kérem a jegyét!

Guy: Mit? a jegyemet? Hisz' azt ott tul elvettem fölém!

A felügyelő: Akkor kérje vissza . . . különben innen ki nem mehet.

Guy: Hogy mondja? nem mehetek (biborvörös lesz.) Micsoda? engem talán tolvajnak néz?

A felügyelő: rendőrségen nyugalommal.) Ez így van előírva.

Guy: (visszaérve helyére.) Most már többé ki sem mehetek! Na hát igazán ostoba gondolat volt, hogy ide jöttem, a helyet, hogy egy lekszikont vásároltam volna!

(Guy leül és egy ügyedőre mulva végre valahára mégis hozzáírja neki egy vastag könyvre

Neki esik, mohón kinyitja és ezt olvassa: Műszak Lekszikon. I. kötet A—F.)

Guy: (dühösen.) Nem, így nem lehet az embert bolonddá tenni! Egy egész napot kell elvesztenem, mielőtt lekszikonhoz jutok és akkor is olyant adnak nekem, amelyben a szó, amit keresek, nincs meg!

(Zaj támad: Hallgasson! — Csendet kérünk — Kivétel atb.)

Guy: (magán kívül.) Csend legyen, ti hülyék! Igenis, hülyék!

Egy fiatal ember: Ha nem hallgat . . .

Guy: (a kit örület fog el.) Nesze itt a lekszikonod!

(E szavakkal a fiatal ember fejéhez vágja a lekszikont, a könyv egy asztalra esik, tintatartók és jegyzetek közé; az asztal mellett több tudós ül. Ezzel tiltakozások, káromkodások következnek; a felügyelő tanácskozik; mindez azzal végződik, hogy Guyt kidobják. Künn átadják két rendőrnök.)

Guy: (nem akarja magát lefogatni.) En mindent megmagyarázok Önöknek . . . Egy szót akarok keresni a lekszikonban . . . En nem vagyok tolvaj! Látták, itt áll a kocsim!

A rendőr: Mi? Ez a kocsid az Öné? És Ön mégis oly szemtelen és azt állítja, hogy nem tolvaj? Előre a rendőrségre!

Guy: No, nem bánom . . . De mondja csak nincs talán a rendőrségen lekszikon?

A rendőr: Fogja be a száját!

Guy: No, jó . . . Ön talán megmondhatja nekem, vajjon a szimpátiát i-vel, vagy y-pal írják-e?

Szám 3764/1903 tkv.

Hirdetmény.

Peselnék község telekkönyve birtok szabályozás következtében átalakított és ezzel egyidejűleg, azokra az ingatlanokra nézve, melyekre az 1886. XXIX. t.-cikk, az 1889. XXXVIII. és az 1891. t.-cikk a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t.-cikkben szabályozott eljárás a telekkönyzök bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosított.

Ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1. hogy mindazok, kik az 1886. XXIX. t.-cikk 15. és 17. §-ai alapján ideértve a §-oknak az 1889. évi XXXVIII. t.-cikk 5. és 6. §-aiban és az 1891. XVI. t.-cikk 15. §. a) pontjában foglalt kiegészítéseit is, valamint az 1889. XXXVIII. t.-cikk 7. §. és az 1891. XVI. t.-cikk 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886. XXIX. t.-cikk 22. §. alapján történt törlések érvénytelenségét kimutathatják, a végből törlési keresetüket hat hónap alatt, vagyis az 1904. évi július hó 15. ik napjaig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyújták be, mert az ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelté után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, ki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, a kik az 1886. XXIX. t.-cikk 16. és 18. §-ának eseteiben ideértve az utóbbi §-nak az 1888. XXXVIII. t.-cikk 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is, a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánóak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis 1904. évi július hó 15-ik napjaig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyújták be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelté után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, akik a telekkönyvi átalakítása tárgyában tett intézkedések által, nemkülönben azok, kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül az 1892. XXIX. t.-cikk szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogait bármely irányban sértve érzik, ideértve azokat is, a kik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t.-cikk 16 §-a alapján történt bejegyzést sérelmesnek találják, e tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis 1904. évi július hó 15-ik napjaig bezárólag nyújták be, mert e meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után az átalakításkor közbejött téves bevezetésből származó bármilyen igényeiket jó bismeg harmadik személy irányában többé nem érvényesíthetik; az említett jegyzéseket pedig, csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azokat a feleket, kik a hitelesítő bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, hogy amennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak,

vagy ilyeneket pótlólag benyújtanak az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A kir. törvényszék mint tkvi hatóság Kézdivásárhelyt, 1903. október hó 31-én.

Kádár Ákos s. k.,
kir. törvényszéki bíró.

(259. 1—3.)

Sz. 2717—903. tkv.

Hirdetmény.

Imecsfalva község általános tagosítása és erdőarányosítása következtében a vonatkozó telekkönyzök átalakítottak, ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX. t.-cikk, az 1889. XXXVIII. és az 1891. XVI. t.-cikk a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t.-cikkben szabályozott eljárás a telekkvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosított. Ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1. hogy mindazok, kik az 1886. XXIX. t.-c. 15. és 17. §-ai alapján — ideértve a §-oknak az 1889. XXXVIII. t.-c. 5. és 6. §-aiban és az 1891. XVI. t.-c. 15. §. a) pontjában foglalt kiegészítéseit is, — valamint az 1889. XXXVIII. t.-c. 7. §-a és az 1891. XVI. t.-c. 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886. XXIX. t.-c. 22. §-a alapján történt törlések érvénytelenségét kimutathatják, a végből törlési keresetüket hat hónap alatt vagyis az 1904. január 1-től 1904. június 30-ig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyújták be, mert az ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelté után indított törlési kereset annak harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, a kik az 1886. XXIX. t.-c. 16. és 18. §-ának eseteiben — ideértve az utóbbi §-ának az 1889. XXXVIII. t.-c. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánóak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis 1904. január 1-től 1904. június 30-ig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyújták be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelté után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül az eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogait bármely irányban sértve élik — ideértve azokat is, kik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t.-c. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják — e tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis 1904. január 1-től 1904. június 30-ig bezárólag nyújták be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után az említett bejegyzéseket azok a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azokat a feleket, kik a küldöttnek eredeti okiratokat adtak át, hogy a mennyiben

azokhoz egyszersmind egyszeri másolatokat is csatoltak vagy ilyeneket pótlólag benyújtanak, az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A kir. j.-bíró, mint tkvi hatóság. Kovászna, 1903. szeptember. 15-én.

Szava Jakab,
kir. albiró.

(257. 1—3.)

Sz. 883—903. végrh.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bír. végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a k.-vásárhelyi kir. j.-bíró, 1903. évi V. 470/3. számú végzése következtében Dr. Balogh Vendel közdivásárhelyi ügyvéd által képviselt Teleki Zsigmond pécsi borkereskedő javára, ö. v. Szász Dénese néj. Szőcs Józsefné közdivásárhelyi lakos ellen 2207 K. 42 f. s. jár. erejéig 1903. évi június 25. én foganatosított biztosítási végrehajtás után lefoglalt és 3541 K. 80 f.-re becsült következő ingóságok, u. m.: fehér borok, vörös borok, lovak, tehén, sertések, csikók, borjúk stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a k.-vásárhelyi kir. járásbíró, 1903. évi V. 470/3. sz. végzése folytán 2207 korona 42 fillér tökérvetelés, ennek 1900. évi április hó 4. napjától járó 5 százalékos kamatai, egyharmad százalékos váltódíj és eddig összesen 251 korona 10 fillérben bírólag már megállapított költségek erejéig k.-vásárhelyi városi piacon, esetleg a helyszínen leendő eszközölésére 1904. évi január hó 5-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták, s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Kézdivásárhely, 1903. december hó 16. napján

Manya Ágoston,
kir. bírósági végrehajtó.

(260. 1—1)

Szám: 731—1903. végrh.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kovásznai kir. járásbíró, 1903. évi V. 238/3. számú végzése következtében Dr. Hialóder Jenő ügyvéd által, képviselt Deák László s. neje javára, Jakab József s. neje ellen 140 K. s. járulékal erejéig 1903. évi június hó 4-én foganatosított kielégítési végrehajtás után már lefoglalt és 640 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: házi butorok, disznók nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a kovásznai kir. járásbíró, 1903-ik évi V. 238/3. számú végzése folytán 140 korona tökérvetelés, ennek 1903. évi márc. hó 2. napjától járó 5% kamatai, 1/2% váltódíj és eddig összesen 45 K. 30 f. bírólag már megállapított költségek erejéig Kovászna községében Jakab József ügyvéd leendő eszközölésére 1903. évi január hó 13. ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik, és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvények 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták, és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kovács, 1903. december hó 16. (261. 1—1.) Sylvester Károly,
kir. bír. végrehajtó.

Egy jó karban levő négy lóerejű **cséplőgép** Hofher és Sratz cséplővel

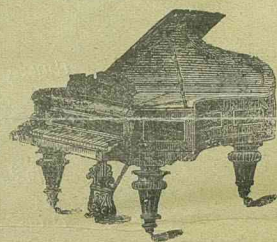
ELADÓ

Bartha Sándornál, Kovásznán.

(247. 5—5.)

Előnyös részletfizetésre

zongorák, pianinok, harmoniumok, cimbalmok.

Zongora- és hangszeripar-
telep, zenemű raktár és
zongora kölcsönző intézet

SCHMIDT M.

MAROS-VÁSÁRHELY.
(Minorita palota.)

Külföldi és saját gyártmányú zongorák, mindennemű hangszerek, azok kellekei és alkatrészei.

Mindennemű hangszer javítása és hangolása **szakszerű pontossággal** teljesítetik **jutányos árért.** Árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.

Zongorák, pianinok, harmoniumok,
BÉRBE ADATNAK.

zongorák, pianinok, harmoniumok, cimbalmok.

Előnyös részletfizetésre

Előnyös részletfizetésre zongorák, pianinok, harmoniumok, cimbalmok.

Nyomatott Ifj. János Mészénél Kézdivásárhelyt.